

λωνται ιδρύσαι συνταγματικὴν καὶ ἐλευθέραν κυβέρνησιν, εὐρίσκονται ἐν τῇ ἀνάγκῃ τοῦ δημιουργῆσαι αὐτὴν ὡς καλλιτεχνικὸν ἔργον, μιμούμενοι τὰ ἄριστα πρότυπα, καὶ ἐφαρμόζοντες αὐτὰ ἕκαστος εἰς τὸν ἴδιον αὐτοῦ χαρακτῆρα, κλπ. Οὕτω, λ. χ., οἱ Βέλγοι νομοθέται συνέταξαν τὸ σύνταγμα τοῦ 1830, παραδεχθέντες τὰ ὡς σοφώτερα θεωρούμενα ἐκ τοῦ ἀγγλικοῦ, ἀμερικανικοῦ καὶ γαλλικοῦ συντάγματος.

Εἰ οὕτως ἔχει, διὰ τί δὲν ἤθελέ τις κατορθώσει νὰ μεταβάλλῃ τὸν τρόπον τῆς συστάσεως τῶν Βουλῶν, ὡς καὶ τῆς ἐκλογῆς τῶν ἀντιπροσώπων, ἔχων ὑπ' ὄψιν τὰς τόσον ὀρθὰς καὶ πολυτίμους σκέψεις, τὰς ἐκτεθειμένους ἐν τούτῳ τῷ συγγράμματι ;¹

Ἐν Μασσαλίᾳ.

Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ.

Στέφ. Α. Βλαστός.

ΤΑ ΠΑΡΑΔΕΙΣΙΑ

ΚΑΙ Ο ΔΗΜΟΣ «ΒΑΤΗ»

Ἐκ τῶν γραψάντων περὶ τῶν δύο τούτων θέσεων· πρῶτος, νομίζω, ὁ Δ. Σουρμελῆς ἐν τῇ συνοπτικῇ αὐτοῦ ἱστορίᾳ τῶν Ἀθηνῶν ἐξέφρασε τὴν γνώμην, ὅτι ἡ λέξις Πατήσια προῆλθεν ἐκ παραφθορᾶς τοῦ Παραδείσια. Μετ' αὐτὸν ὁ γάλλος C. Henriat ἔστησεν ἐκεῖ τὴν Φύρνην ὁ δὲ γεωγράφος Bursian ἐν παρόδῳ ἔρριψε τὴν εἰκασίαν, ὅτι ἐν Πατησίοις ἔκειτο ὁ Δῆμος Βατή. Τὴν τελευταίαν δὲ ταύτην γνώμην ὑπεστήριξε καὶ ὁ κ. Στέφανος Δραγούμης ἐν τῇ Ἀρχαιολογικῇ Ἡφημερίδι τοῦ 1884 (σελ. 34) φέρων ἐπιχειρήματα δύο. Πρῶτον μὲν τοὺς καταλόγους τῶν Πρυτάνεων τοὺς εὐρεθέντας ἐν τῇ θέ-

¹ Σημείωσις μεταφραστοῦ. Εὐχῆς ἔργον εἶναι ἄλλος τις, ἐμοῦ ἰκανώτερος, νὰ μὴ ἀποδειλιάσῃ πρὸς τοὺς κόπους καὶ τὰς δυσχερείας μιᾶς τοιαύτης εὐγενοῦς ἐπιχειρήσεως, ἀλλὰ θαρραλέως καὶ ἐπὶ τῇ πεποιθήσει τοῦ καλοῦ ἔργου θελήσῃ νὰ μεταγλωττίσῃ εἰς τὴν καθ' ἡμᾶς τὸ ὀφέλιμον καὶ σπουδαῖον τοῦτο σύγγραμμα, διότι, φρονῶ, ὅτι πᾶς φιλόπατρις, πᾶς πολιτευόμενος, καὶ αὐτοὶ οἱ πατέρες τοῦ ἔθνους, δύνανται πολλὰ νὰ ὀφελῆθωσιν ἐξ αὐτοῦ. Ἐπίσης μελέτης ἀξιά εἰσι τὰ ἄρθρα τοῦ κ. Naquet, τελευταῖον δημοσιευθέντα ἐν τῇ Revue Politique et Littéraire περὶ τοῦ κοινοβουλευτικοῦ πολιτεύματος.

σει ὅπου ἡ Μονὴ τῆς Συριανῆς (ἢ Καισαριανῆς) ὑπ' ἀριθ. 870 καὶ 872 Corp. Ins. Att. II. II. ἐν οἷς ἡ Βατὴ σημειοῦται ἀμέσως μετὰ τὸν Κολωνὸν καὶ τὰνάπαλιν ὁ Κολωνὸς κατόπιν τῆς Βατῆς καὶ ἐπειδὴ οὐχὶ ὡς ἔτυχεν, ἀλλ' ἐν ἐδαφικῇ τινι συναφείᾳ ἐγένετο ἡ κατάταξις ἐν τοῖς καταλόγοις, συμπεραίνει ὁ κ. Δραγούμης ὅτι μετὰ τὸν Κολωνὸν ἡ ἐγγυτέρα θέσις πρὸς ἐγκαθίδρυσιν τοῦ δήμου «Βατὴ» εἶναι τὰ Πατήσια. Δεύτερον δὲ τὴν ὑπὸ Π. Εὐστρατιάδου δημοσιευθεῖσαν ἐπιγραφὴν (Ἀρχ. Ἐφημ. 1870 ἀριθ. 415) ἐν ἣ ἀπαντᾷ καὶ ὁ ἐπιρρηματικὸς τύπος τοῦ δήμου Βατῆ — Βατῆσι, μεθ' ὃ κατὰ τὸν κ. Δραγούμην οὐδεμίᾳ πλέον ὑπολείπεται ἀμφιβολία ὅτι ἀπὸ τοῦ Βατῆσι ἐγένετο διὰ τοῦ χρόνου Πατήσι-α.

Ἄλλ' ἄρα γε πείθουσιν ἱκανῶς τὰ ἐπιχειρήματα ταῦτα ὅτι ὁ δῆμος Βατῆ ἔκειτο ἐν Πατησίοις; Ἴσως θὰ συνετέλει οὐκ ὀλίγον εἰς τοῦτο ἡ εὐρεσις ἐπὶ χώρας ἐπιγραφῶν ἐπιτυμβίων μνημονευουσῶν τοῦ ὀνόματος Βατῆ. Ἄλλ' ὅμως αἰ μέχρι σήμερον ἐκεῖ εὐρεθεῖσαι (ἐν Ἀρχαιολογικῇ Ἐφημερίδι ὑπ' ἀριθ. 1858, 1869, 2185, 3535, 3536, 3603, 3649 καὶ Κουμανούδη Ἀπτ. Ἐπιγρ. ἐπ. 862, 1582, 2235, 2912, 3081 καὶ 3525 νεκρικὴν ὄντως τηροῦσι σιγὴν ὡς πρὸς τὴν Βατὴν ἐνῶ μνημονεύουσιν πολλῶν ἄλλων δημοτῶν Μελιτέως Αἰζωνέως Εὐωνυμέως Μιλησίου Ἀπαμίτου, Ἡρακλεώτου καὶ τοῦ Ξενικοῦ Πευκινού, φαίνεται δὲ πάνυ ἀπίθανος ἡ εἰκασία ὅτι μόνοι οἱ παρεπιδημοῦντες ἐθάπτοντο ἐκεῖ αὐτοὶ δὲ οἱ δημόται δὲν ἐνεπιστεύοντο τὰ ὅσα αὐτῶν ἐν τῇ ἐστία τοῦ Δήμου· ἀλλὰ καὶ ἡ προσφυγὴ εἰς ἐπιρρηματικὸν τύπον πρὸς ἀνεύρεσιν ποιᾶς τινος ὁμοιότητος μεταξὺ ὀνομάτων ἅτινα κατὰ τε τὰ γράμματα καὶ τὴν ποσότητα τῶν συλλαβῶν τοσοῦτον διαφέρουσιν ἀλλήλων, ἔχει τι τὸ ἀνώμαλον καὶ βεβιασμένον.

Ὡς πρὸς δὲ τὸ ἕτερον ἐπιχείρημα τοῦ κ. Δραγούμη, τὴν μετὰ τὸν Κολωνὸν καὶ τὰνάπαλιν κατάταξιν τῆς Βατῆς, ἀναφύεται ἡ ἀπορία, διατί ν' ἀναζητήσωμεν τὸν παρακείμενον τῷ Κολωνῷ δῆμον εἰς τὰ τρία καὶ πλέον χιλιόμετρα ἀπέχοντα ἐκεῖθεν Πατήσια, ἐνῶ ἐν τῷ μεταξὺ πεδίῳ ὑπάρχει θέσις πολλῶ πλείω παρέχουσα πειστήρια, ὅτι ἐκεῖ που ἔκειτο ὁ δῆμος οὗτος.

Ἄλλ' ἐνῶ τόσοι σαθρὰ ἀποδεικνύονται τὰ ἐπιχειρήματα τῶν προσπαθούντων νὰ μεταβάλλωσι τὰ Πατήσια εἰς Βατὴν, ἔχομεν τοῦναντίον πολλὰ μαρτύρια πρὸς ἐνίσχυσιν τῶν φρονούντων ὅτι τὰ Πατήσια εἰσι τὰ πάλαι Παραδείσια ἐνθα ὑπῆρχον οἱ χλοεροὶ καὶ βαθύσκιοι κῆποι τοῦ ἀστεως. Διότι ἐκ τῶν δεκατριῶν ἐπιτυμβίων ἐπιγραφῶν

ᾧν ἀνωτέρω ἐγένετο μνεία ἐπὶ τὰ μὲν φέρουσιν ὀνόματα ἀνευ δημοτικῆς τρία δὲ μόνον τὸ ἐπὶ γέγραμμά τοῦ θανόντος, ἐξ ᾧ πάλιν τὰ δύο εἰσὶ γεωργῶν.

«Διόδοτος Μάρωνος γεωργός» (Ἀρχ. Ἐφημ. 2185) καὶ
 «Οὗτος ὁ γῆς τέμνων σταχυοφόρον αὐλακὰ Διούρα
 Εὐτυχός, ἡ γονέων ἐλπίς, ἔπειτα γόος,
 Εἴκοσι τῶν πάντα ἐτέων ὑπὸ τῷ δὲ κέκρυμαι
 σήματι, μήτε νόσφ' μήτ' ὀδύνησι τεκεῖς·
 τεθνειῶς δ' οὐκ οἶος ὀδύραμαι· ἄλλο τι πένθος
 ἀμφοτέροις ἔλιπον λυγρὸν ἔμοις ταχέσι»

Κουμαν. Ἐπ. ἐ. 2912.—Πατήσια, ἐν κήπῳ τοῦ Γάσπαρη¹.

Τί ἄλλο ἐκ τούτου νὰ εἰκάζωμεν, παρ' ὅτι ἐν Παραδεισίαις κατὰ
 κουν γεωργοί, κηπουροί καὶ οἱ τὰ σιτία τούτοις παρασκευάζοντες, ᾧν
 εἰς ἦτο καὶ ὁ ὑπ' ἀριθ. 3425 «Φιλόδαμος Φιλοδάμου Ἀρτοκόπου»

Παραδείσια δὲ καὶ Αἰπόλια ἦσαν συνήθη προσκοτήματα τῶν με-
 γάλων πόλεων (Πολυδ. Θ. 13 καὶ Διόδωρ. 16. 51). Ὅτι δὲ ὑπῆρχε
 τὸ πάλαι ἐν Ἀττικῇ θέσις καλουμένη Παραδείσια ἀποδείκνυται ἐκ
 τῆς μαρτυρίας τοῦ κατὰ τὴν ΙΕ' ἑκατονταετηρίδα Ἀνωνύμου περι-
 ηγητοῦ, ὅστις, ἀπαριθμῶν τὰ διδασκαλεῖα τῶν Ἀθηναίων, λέγει· «Τὸ
 τοῦ Πλάτωνος διδασκαλεῖον εἰς τὸ Παραδεισίον», ἐξ οὗ δῆλον γίνεται
 ὅτι καὶ μέχρι τῆς ἐποχῆς ἐκείνης διεσώζοντο ἡ θέσις καὶ τὸ ὄνομα.

Ἄλλ' ὑπάρχει καὶ ἑτέρα μαρτυρία σπουδαιοτάτη ἡ τοῦ ποιητοῦ
 τῆς ἀναλώσεως καὶ τῆς αἰχμαλωσίας ἣ γέγονεν ὑπὸ τῶν Περσῶν εἰς
 Ἀττικὴν Ἀθήνα², ὅστις θρηνηδῶν ἀναφωνεῖ·

«ὦ Παραδείσια μου τερπνὰ καὶ τίς νὰ σᾶς γεργαῖν³ ;
 ἄρουραί μου ἐξάκουσαι καὶ τίς νὰ σᾶς τραγήσῃ ;
 Ἡ γῆς μου ἡ πολύσπορος, τίς νὰ σὲ κατασπέρνῃ ;
 Τοὺς γεωργούς ἐπήρᾶν τοὺς τὸ Περσικὸν τὸ γένος.»

Μετὰ τὰς δύο ταύτας μαρτυρίας, καὶ μάλιστα τὴν δευτέραν, συν-
 δυαζομένην πρὸς τὰς ἐπὶ χώρας εὐρεθείσας ἐπιτυμβίους ἐπιγραφάς,

¹ Τῶν τελευταίων δύο στίχων ἡ ἔννοια μᾶλλον ἴσως θὰ εὐωδοῦτο διὰ τῆς μεταλλαγῆς στίξεως καὶ τόνων οὕτω·

«τεθνειῶς δ' οὐκ οἶος ὀδύραμαι, ἄλλ' ὅτι πένθος
 ἀμφοτέροις ἔλιπον λυγρὸν ἔμοις ταχέσι».

² Τοῦ περιέργου τούτου ποιήματος ἐκδοθέντος τὸ πρῶτον ὑπὸ Γ. Δεστούνη ἐδημοσιεύθη σύντομος ἀνάλυσις ὑπὸ τοῦ κ. Σ. Π. Λάμπρου ἐν «Παρνασσῶ» τ. Ε', σ. 249.

³ Τὸ γεργαῖον ἴσως ἐκ τοῦ γεωργῶ.

μένει πλέον ἀμφιβολία ὅτι τὰ Πατήσια παρεφθάρησαν ἐκ τοῦ Παραδείσια;

Ἄλλὰ νῦν ὑπολείπεται ἄλλοτος ἢ ἐξ ἑξ ἀπορία· ποῦ ἔκειτο ὁ δῆμος Βατή;

Ὁ μὲν Τὸς θέτει αὐτὸν πρὸς τὸν Γαργηττὸν μετὰ τὸ Πεντελικὸν καὶ Ἰρηττοῦ, μετ' αὐτοῦ δὲ συμφωνεῖ καὶ ὁ C. Henriot, ὁ δὲ Δ. Σουρμελῆς (Ἀττικὰ σ. 105) πέραν τοῦ χωρίου *Kάτω Λύσα*. Ἄλλ' ὁ μακαρίτης Κ. Σ. Πιπτάκης, ὁ ἀκάματος ἐκείνος ἀρχαιοδίσκος, ὁ ἐπαξίως διαδεχθεὶς ἐν τῇ ἐφορείᾳ τῶν ἀρχαιοτήτων τὸν Λουδοβίκον Ρός, ἡδὲ ἀπὸ τοῦ 1840 ἐν τῇ «Ἀρχ. Ἐφημ.» σ. 307 ἐξέφρασεν εἰκασίαν ὅτι ὁ ἀρχαῖος δῆμος Βατή ἔκειτο ὅπου νῦν ἡ θέσις ἢ καλουμένη Βάθια κατὰ τὸ χλοιακὸν ἐκεῖνο πεδῖον τὸ ὀριζόμενον πρὸς νότον ὑπὸ τῆς ὁδοῦ Σεπυλίων, πρὸς ἀνατολὰς ὑπὸ τῆς ὁδοῦ Πατησίων καὶ πρὸς βορρᾶν ὑπὸ ἐτέρας θέσεως καλουμένης τοῦ Ἄγα ἢ βρύσις. Εἰς τοῦτο δὲ παρεκινήθη ἐκ ψήφισματος εὑρεθέντος ἐν ἐκείνῃ τῇ θέσει ἐντὸς φρέατος. Ἐὸ ψήφισμα τοῦτο εἶναι τὸ πολυθρύλητον ἐκεῖνο τῶν Μεσογείων, δι' οὗ ὁ ἐκ Βατῆς Ἄρχων Πολύευκτος προτάσει τοῦ συνδημότου αὐτοῦ Ἀμυνομάχου Φιλοκράτους ἐπὶ νῆθη, ἐστεφανιώθη χρυτῶ στεφάνῳ, καὶ ἀπεφασίσθη τὸ περὶ τοῦτου ψήφισμα ν' ἀναγραφῆ ἐν στήλῃ λιθίνῃ καὶ (ἐξ ἀναπληρώσεως τοῦ δημοσιεύοντος, ἐφθαρμένου ὄντος τοῦ λίθου) νὰ στηθῆ ἐν τῷ ἀρχεῖῳ τοῦ δήμου Βατή¹. Ἡ εἰκασία αὕτη δὲν θὰ φανῆ ἀπίθανος εἰς τὸν ἀναλογισάμενον ὅτι τὸ ψήφισμα τὸ μνημονεῦον δύο δημοτῶν ἐκ Βατῆς εὑρέθη εἰς Βάθιαν, ὅτι πολλὴν ἔχουσι τὴν ὁμοιότητα κατὰ τὴν προφορὰν ἢ παλαιὰ πρὸς τὴν νεωτέραν ὀνομασίαν, καὶ ὅτι ὁ δῆμος οὗτος ἔρχεται κατὰ τὴν τάξιν δεύτερος ἐν τοῖς καταλόγοις τῶν Πρυτάνεων μετὰ τὸν Κολωνόν, πρὸς ὃν τῶντι συνορεύει. Ἡ δὲ γειτνίασις αὕτη τρανῶς δηλοῦται καὶ ἐν τῇ ὑπὸ Π. Εὐστρατιάδου δικλαυκανθείσῃ ἐπιγραφῇ (Ἀρχ. Ἐφημ. 1870, ἀριθ. 415), ἐν ᾗ καταλεγόμενων τῶν κτημάτων ἢ χωρίων, ὡσπερ ἐν τοῖς καθ' ἡμᾶς κτηματολογίαις, καὶ τῶν ἐπιβυλλομένων ἐκάστῳ φόρων, ἡ Βατή σημειοῦται ἀμέσως μετὰ τὸν Κολωνόν· εἶναι δὲ λίαν πιθανόν ὅτι ἂν γίνωσιν ἀνασκαφαὶ ἐν τῇ θέσει Βάθια θὰ εὑρεθῶσιν ἐκεῖ καὶ τάφοι τῶν δημοτῶν Βατῆς, ἀφοῦ οὐδαμοῦ ἀλλοχουῦ εὑρέθησαν πλὴν μόνων δύο ἐπιτυμβίων ἐπιγραφῶν, ὧν ἡ μὲν

¹ Ἴσως ἡ συμπλήρωσις θὰ ᾔτο ὀρθοτέρα εἴαν, ὡς ἐν ἐτέρῳ ψήφισματι κατὰ τὸν αὐτὸν χωρὸν εὑρεθῆντι καὶ δημοσιευθέντι τῷ 1875 ὑπὸ τοῦ κ. Κουμανούδη, ὠρίζοντ' ἀ στηθῆ ἐν τῷ ἱερῷ. Ἱερὸν δὲ προφανῶς ἔγνωε τὸ τοῦ Ἡρακλέους, ὅστις μνημονεύεται καὶ ἐν τῷ πρώτῳ ψήφισματι.

ἐν Ἐρχιά, ἢ δὲ πρὸς δυσμὰς τῆς πόλεως παρὰ τῆ Ἐκκλησίᾳ τῶν Ταξιαρχῶν.

Ὁ Δ. Σουρμελῆς ὁμῶς (Ἄττ. σ. 129) διατείνεται ὅτι ἐν τῇ θέσει Βάθια ἔκειτο ὁ δῆμος Κοίλης καὶ ὅτι «μεθερμηνευθείσης τῆς λέξεως ὑπὸ τῶν ἐγκατοίκων κατὰ τοὺς χρόνους τῶν κρατησάντων δουκῶν, μετετέραπη τὸ Κοίλη εἰς Βαθεῖαν ἢ Βάθιαν». Ἄλλ' ἡ γνώμη αὕτη, ἂν καὶ ἐκ πρώτης ὄψεως ἐμποιεῖ ἐντύπωσιν διὰ τὸ εὐστοχον τῆς ἐτυμολογίας, οὐχ ἦττον εἶναι σαθρά, διότι γινώσκομεν ἄλλοθεν ὅτι ὁ δῆμος Κοίλη πόρρω ἀπέειχε τῆς Βάθιας· καὶ ὄντως, κατὰ τὸν Ἡρόδοτον (Βιβλ. σ' 103) ὁ τάφος τοῦ Κίμωνος ἔκειτο πρὸ τοῦ ἄστεως πέραν τῆς διὰ Κοίλης καλεομένης ὁδοῦ, κατὰ δὲ Μαρκελλῖνον (ἐν βίῳ Θουκυδ.) «πρὸς ταῖς Μελιτίσι πύλαις καλουμέναις ἐστὶν ἐν Κοίλῃ τὰ καλούμενα Κιμώνια μνήματα». Ὅτι δὲ ἡ Μελίτη ἔκειτο πρὸς τὸ νοτιοδυτικὸν τῆς Ἀκροπόλεως, ὅπου ὁ λόφος περίπου τῶν Νυμφῶν, ἐξάγεται ἐκ τοῦδε τοῦ χωρίου τοῦ Δημοσθένους κατὰ Κόνωνος (7)· «Παρέρχεται Κτησίᾳς ὁ υἱὸς ὁ τούτου μεθύων κατὰ τὸ Λεωκόριον ἐγγὺς τοῦ Πυθοδώρου, κατιδὼν δ' ἡμᾶς καὶ κραυγᾶσας... παρῆλθε πρὸς Μελίτην ἄνω. Λέγων δὲ ἄνω προφανῶς ἐννοεῖ τὸ μόνον προέχον τῆς πόλεως μέρος τὸ περὶ τὴν Ἀκρόπολιν. Τὸ δὲ Λεωκόριον, ὅθεν ἤρχετο ὁ Κτησίᾳς, γινώσκομεν ὅτι ἔκειτο ἐντὸς τοῦ ἔσω Κεραμεικοῦ καὶ μάλιστα πρὸς τὸ μέρος ἐνθα διεκοσμεῖτο ἡ Παναθηναϊκὴ πομπή, κατὰ τὴν ἐορτὴν τῶν Παναθηναίων (Θουκ. α' 20 καὶ σ' 57) καὶ οὐ μακρὰν τοῦ Ἀρείου Πάγου, ὅπου ὑπῆρχεν ἡ ναὺς ἡ ποιηθεῖσα εἰς τὴν τῶν Παναθηναίων πομπήν (Παυσαν. Ἄττ. β' καὶ κθ').

Καὶ ἀληθῶς μὲν ὁ περὶ τὰ ἀρχαιολογικὰ ἐντριβέστατος κ. Ῥαγκάβης (Antiq. Hélléniques τ. Α', σελ. 75 καὶ Πανδώρ. τ. ΙΒ', σ. 147) θέτει τὴν Μελίτην εἰς τὸ ἀντίθετον ἄκρον τοῦ ἄστεως παρὰ τὴν Διόμειαν, περὶ τὸ Κυνόσαργες (ὅπου νῦν ἡ Μονὴ τῶν Ἀσωμάτων ἀντικρὺ τῆς Ῥιζαρ. Σχολῆς) ἐπικαλούμενος ὑπὲρ τῆς γνώμης αὐτοῦ τὴν μαρτυρίαν τοῦ Πλουτάρχου (περὶ φυγῆς). Τὸ περίεργον ὁμῶς εἶναι ὅτι τὸ χωρίον τοῦτο ἀποδεικνύει ἀκριβῶς τὸ ἐναντίον, ἂν δὲν σφάλλωμαι, διότι οἱ «Ἀθηναῖοι, λέγει, μεταστάντες ἐκ Μελίτης εἰς Διόμειαν, ὅπου καὶ μῆνα Μεταγειτνίωνα καὶ θυσίαν ἐπώνυμον ἄγουσι τοῦ μετοικισμοῦ, τὰ Μεταγειτνία, τὴν πρὸς ἐτέρους γειτνίαςιν εὐκόλως καὶ ἱλαρῶς ἐκδεχόμενοι». Ἐξ οὗ δῆλον ὅτι δὲν εἶχον πλεόν γείτονα τὴν Μελίτην, ἀφ' ἧς ἀπεμακρύνθησαν μετοικίσαντες εἰς τὸ ἀντίθετον ἄκρον τῆς πόλεως. Ἄλλ' ἂν ἔχωμεν ἀνάγκη καὶ ἄλλης

μαρτυρίας περί τῆς θέσεως τῆς Μελίτης, ταύτην παρέχει ὁ ἀξιόπιστος Σχολιαστὴς τοῦ Ἀριστοφάνους σημειῶν αὐτολεξεί ὅτι «τὸ ὄπισθεν τῆς Μακρᾶς Στοᾶς μέρος Μελίτη ἐκαλεῖτο» (ὄρν. 998).

Ἐποβάλλων εἰς τὴν κρίσιν τῶν ἀρχαιολογούντων τὴν ἀσθενῆ μου γνώμην, χαρὰν ἀληθῆ θὰ αἰσθανθῶ, ἐὰν διὰ τοῦ κύρους τῶν σοφωτέρων συντελέσω εἰς τὸ νὰ ἐπανέλθῃ μὲν εἰς τὴν θέσιν αὐτῆς ἡ Βατή, ἀναλάβωσι δὲ τὸ ἀρμόζον κῦτος ὄνομα τὰ εὐκνή και σκιερὰ Παρὰδεισία.

Ἐν Κηφισίᾳ τῇ 26 Ἰουλίου 1887.

Θ. Νικολαΐδης Φιλαδελφεύς.

ΑΙΤΗΣΙΣ

ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΕΘΝΟΥΣ

ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΑΥΤΟΚΡΑΤΕΙΡΑΝ

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗΝ Β' 1

Εὐσεβέστατοι, κραταιότατοι, σεβασμιώτατοι καὶ ἀήττητοι Αὐτοκράτορες τῆς Ῥωσίας Αἰκατερίνη καὶ Παῦλε². Εὐμενέστατοι Ἄνγκτες, θερμότατοι ἡμῶν προστάται, ἡ δόξα τῶν ἀπανταχοῦ ὀρθοδόξων, ἡ ἐλπίς τῆς ἀναστάσεως τοῦ πεπτωκότος ἐλληνικοῦ ἔθνους, καὶ ἡ ἐν ταῖς ἀτελευτήταις δυστυχίαις ἡμῶν παρηγορία. Ὅπως τὸ πᾶν ὁ ἥλιος φωτίζει καὶ παρέχει τὴν ζωοφόρον θερμότητα τοῖς πᾶσιν ἐν τῷ κόσμῳ, οὕτω καὶ τὸ ἀήττητον καὶ ἱερὸν ὑμῶν κράτος ἐπιφέρει πᾶσι τὰς φωτοβόλους ἀκτῖνας τῆς ἀτελευτήτου αὐτοκρατορικῆς ἡμῶν εὐδοκίας καὶ ἐλέους. Ἐχομεν μυρία παραδείγματα ἀρχαῖα τε καὶ νέα, ἐξ ὧν φαινότερον τοῦ ἡλίου ὑπ' αὐτῶν τῶν γεγονότων καταδείκνυται, ὅτι ἐπὶ πολλῶν ξένων καὶ ἑτεροδόξων δαψι-

¹ Τὸ περιεργότατον τοῦτο ἱστορικὸν ἔγγραφο, τὸ πρῶτον ἐλληνιστὶ δημοσιευόμενον, ἀρύομαι ἐκ τῆς «Συλλογῆς τοῦ Ῥωσικοῦ Ἱστορικοῦ Συλλόγου» (Σμπόρνικ Ρούσκαβο Ἱστορίτζεσκαβο Ὀμπσεσθα), Πετρούπολις, 1868, τόμ. β', σελ. 284. Τὸ ἔγγραφο τοῦτο ἐδόθη πρὸς δημοσίευσιν τῷ ῤηθέντι συλλόγῳ ὑπὸ τοῦ πρίγκιπος Ν. Α. Ὀρλώφ, ἀπογόνου τοῦ διασήμευ Γρηγ. Γ. Ὀρλώφ, ἐκ τῶν ἰδιαιτέρων οὐτινος ἔγγράφων παρέλαβεν ὁ ἀνωτέρω τὸ παρὸν.

² Υἱὸς τῆς Αἰκατερίνης τότε εἰσέτι διδόχος τοῦ ῤωσικοῦ θρόνου.